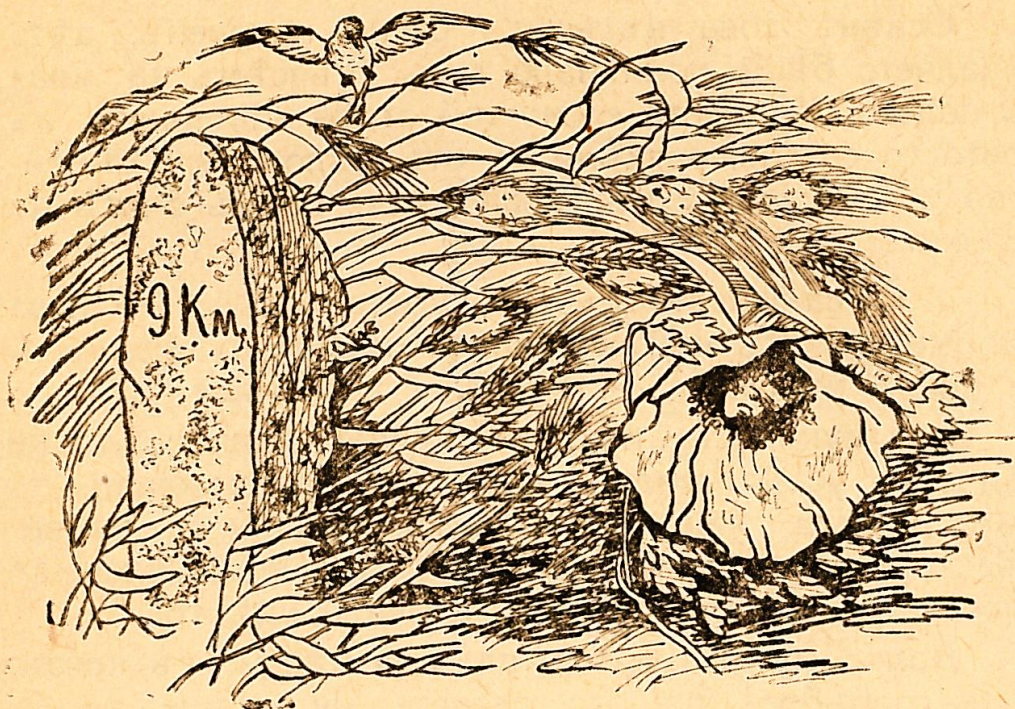

Самотно цвѣте.

(По Анна Ритеръ).

— „Ако да не бѣхъ толкова нѣжно“. — каза пукалчето и настрѣхна, — „шѣхъ да бжда по-добрѣ! Това постоянно духане на вѣтъра ще ме 'погуби!“

— „Глупости“ — изсмѣха се дебелиятъ ржжени класове. — „Колко е полезно за здравето да си подадешъ носа, та да го вѣе вѣтърътъ! Тѣй растешъ и ставашъ якъ!“

И тѣ се заклатушкаха, а това имъ бѣше приятно.

Ала тѣхнитѣ думи не можеха да утѣшатъ пукалчето, което не желаше да бжде голѣмо и силно и не можеше да търпи вѣтъра, който не прѣставаше закачкитѣ си.

Вѣтърътъ излизаше често изъ полето на разходка, подрѣпваше рокличката и прѣстилката на пукалчето, и то отъ мъжа и страхъ ставаше още по-червено.